

Trestám chlapy penisem...

Richard Svoboda

Sepsáno podle skutečného příběhu z Prahy

18 plus

Richard Svoboda

TRESTÁM CHLAPY PENISEM

**Sepsáno podle skutečného příběhu z
Prahy**

Copyright

Autor: Richard Svoboda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2017

ISBN:

978-80-7512-749-5 (ePub)

978-80-7512-750-1 (mobipocket)

978-80-7512-751-8 (pdf)

Děj popisuji slovo od slova tak, jak mi ho dotyčný vyprávěl. Jména osob nejsou změněná.

Autor

I. BASTARDOVA MÁTI...

Vlastně první zkušenost, kdy jsem si uvědomil, že tím, že se vyspím s nějakou ženou, se pomstím jejímu muži, byla už v deváté třídě základní školy. Do třídy s námi chodil kluk, který ostatní šikanoval. Takže, buď jste mu lezli do zadku a dávali mu to, co si tvrdě vyžadoval nebo vás k tomu prostě přinutil. Byl hodně surový a zlomyslný. Těšilo ho, když někdo trpěl a nejvíc, když on sám byl příčinou jeho trápení. Byl to takový bastard, ale to se mu nikdo neodvážil říct. Měl nad celou třídou navrch. Měl totiž odklad, k tomu jednou propad a po fotříkovi byl vysokej a silnej. Holky urážel nebo se jim vysmíval, ale v jeho očích to byl ten největší projev flirtu a mužnosti. Nebyl jsem zrovna z těch nejzdatnějších, a také jsem byl o rok a půl mladší. Možná jsem měl i strach. Ano, přiznávám, bál jsem se ho. Když šel ke mně nebo se na mě díval, znervózněl jsem a byl jsem plný obav, co toho debila napadne. Bylo hodně nepříjemné, když člověka ponižoval a ještě mnohem více, když to dělal před ostatními. A to bylo často. Nevěděl jsem co si počít, a tak jsem mu sloužil jako většina. Byl to vůdce třídy a potažmo i školy, ale ten typ vůdce, jehož autorita je založena jen na moci a ne na oblíbenosti. Takže jsme zažívali jeho nemilosrdné panování a myslím si, že každý z nás v sobě dusil nenávisť vůči tomu tyranovi. Tak šlo naše trápení den za dnem. Jednoho dne jsem šel ze školy a v hlavě mně šrotovaly myšlenky, že zítra píšem důležitý test. Přemýšlel jsem o tom, jak to zítra dám, když jsem

periferně zahlédl něco výrazně barevného a atraktivního. Zasáhlo mě to natolik, že jsem se okamžitě tím směrem podíval. Spatřil jsem krásný nohy a sukýnku nad kolena. Byla hezky bílá a ty nohy byla zkrátka k zulíbání. A pak ty upnutý hadry. Taková nějaká černá halenka a v ní pěkně narvaný kozy, tak asi číslo tři. No a ty dlouhý nazrzlý vlasy... A to už jsem viděl, že tu ženu dobře znám. Sakra, to je kost, tu bych chtěl mít na hraní! Napadlo mě hned. No a ta kost je mi dobře známá. Je to matka toho xindla z naší třídy. Byla to rozvedená kočka a svého povedeného synáčka měla v sedmnácti. Byla tedy dost mladá. Když je lidé viděli spolu, mysleli si, že spolu chodí. Vypadala fakt luxusně. Také byla taková „veselá“ a ráda se napila, ale ne zas tolik, aby to okolí odsuzovalo. Líbila se mi už od první třídy, a jak jsem postupoval do vyšších ročníků, tak mi připadala stále krásnější. Od časného dětství si pamatuji, že mě vždy ženy přitahovaly jako magnet. Tím nemyslím jen erotické vzrušení, které ovšem považuji za nejsilnější, ale i svým půvabem, vůní a osobností. A tak, když jsem ji viděl, jak má přes jedno rameno sportovní tašku, přes druhou kabelku a v každé ruce igelitku, napadlo mě, jí projevit gentlemanskou zdvořilost :-). Pozdravil jsem ji a nabídl jí, že bych jí moc rád pomohl s těmi „břemeny“. Co se mi v té chvíli honilo hlavou a jaké jsem měl úmysly? Jasně si vybavuji, že první mě napadla myšlenka, že bych si tím mohl u toho bastarda trošku šplhnout, ale když o tom tak přemýšlím, tak si také vybavuji, že za tímto „racionálním“ motivem byla podvědomá okouzlenost její krásou a chuť být v její přítomnosti. V té době jsem měl už za sebou několik pohlavních styků. Nic světoborného, ale moc se mi to líbilo. Většinou šlo o dívky stejného věku, v jakém jsem byl já. Ovšem, nejsilnější a nejlepší styk do té doby byl s mojí, o tři roky straší sestřenicí. Tahle ženská byla starší asi o 17 let!!!

„Dobrý den paní Jílková, moc rád vám pomůžu s těmi taškami. “

„Ty jsi ale milý kluk! To budu moc ráda!! Jo, ahoj! Že ty chodíš s Michalem do třídy vid’? “

„Ano madam, bohužel chodím s tím vaším bastardem do třídy,“ pomyslel jsem si.

„Ano, madam, jsem moc rád, že chodím s Míšou do třídy“, usmál jsem se.

Tak jsem ji vzal dvě nákupní tašky a nesl je až k ní domů. Nebydlela daleko a za chvíli jsme byli u ní v předsíni. Tak schválně, jestli zde potkám toho zmrda.

„Michal ale není doma, mladý pane gentlemane :-). Jak se vlastně jmenuješ?“

„Richard, paní Jílková.“

„Paní mi neříkej, Ríšo, nejsem vdaná. Jinak jsem Petra, tak mi tak říkej. Richard, no, to je romantické. Dáš si kafe nebo čaj?“

„Jo, moc rád, děkuji. To kafe bych si dal.“

Usadila mě do menšího obývacího pokoje a dala vařit vodu. Při tom vyndávala nákup a skládala ho do ledničky nebo do spíže. Pozoroval jsem ji a kochal se, jak se hezky ohýbala. Měla pěkný pozadíčko :-), ale slušelo jí to ze všech úhlů. Přinesla kafe a posadila se naproti.

„Uf, to byl den, takovýho běhání. Přišlo mi vhod, žes mi pomohl. Už jsem byla hotová.“

„Rádo se stalo, Petro. Když můžu, rád pomůžu.“

„A co škola? Dobrý? Nepíšete zítra nějaký test z chemie?“

„Jo, to píšeme. Budu se na to muset ještě podívat.“

Konverzace pak probíhala v podobném duchu. Prostě nic extra zajímavého, ale zajímavé to bylo. Bylo to o způsobu, jakým člověk mluví. I o obyčejných věcech se dá mluvit neobyčejně. A i když jsme si nic tak zásadního neřekli, byl to pro oba příjemný rozhovor. Řekla mi, že jsem moc fajn, že mě ráda zase uvidí a ať přijdu kdykoliv na kafe.

„Petro, mohl bych si na Tebe vzít číslo, kdyby něco?“ řekl jsem, aniž jsem si v tu chvíli uvědomil, že bych z toho mohl mít průser. Ale byl jsem tak omámený jejím půvabem a chtěl jsem na ní mít kontakt. Měla těsně narvaný kozy v tričku a já měl těsně narvaného ptáka v kalhotách.

„No, proč né, aspoň mi dáš vědět, kdyby Michal něco provedl. Tak si t'ukej: xxxxxxxxx.“

„Prima, díky, napíšu Ti.“

„Třeba bychom se mohli dát trošku vínka,“ plácal jsem.

„No, možná ano, tak písni.“

Rozloučil jsem se a pospíchal domů se učit. Bylo už docela dost hodin a mě čekalo ještě hodně učení. Nejdřív jsem si ho ale musel vyhonit. Pořád jsem z ní byl dost nadržený. Strávil jsem s ní přes dvě hodiny a skoro celou dobu jsem myslel na to, jak bych to s ní chtěl dělat. To člověka hodně rozžhaví. Po vyvrcholení už jsem se dokázal soustředit na učení a drtil jsem. Druhý den jsem šel do školy a z testu jsem si moc nedělal. Byl jsem ještě hezky potěšený z včerejšího setkání. Říkal jsem si, že hned po škole jí písnu esemesku. Když proti mně vyšel Michal, ještě jsem se na něj usmál, což jsem sice dělal běžně, ale jen když řekl něco, co považoval za vtip nebo mě před ostatními ztrapňoval, což bylo vlastně to samé.

„Hele ty kundo, jak to, žes byl včera u nás?!!!“

Hodně jsem se ho lekl, tak jsem začal koktat, že jsem viděl jeho mámu, jak nese těžký tašky, a chtěl jsem jen pomoci.

„Jaký tašky? Co to meleš, ty debile?!“

Byl jsem konsternován děsem a tím, že se na nás ostatní dívají, ale zachoval jsem kus duchapřítomnosti.

„No, já jsem myslel, že budeš doma, a že se tě budu moct zeptat na nějaký ty cviky na svaly no.“

„Ty vole, co to meleš? Jaký cviky? Ty jsi lempl, tobě nepomůžou žádný cviky! Za mnou už nelez ty blbečku! Co máš ke zrádлу?!“

Vyndal jsem salámek a křupavý houstičky, on mi je vytrhl z ruky a odešel.

„A pozóór, pán je gentleman,“ ušklíbl se spolužák, co šel kolem.

„Di do prdele,“ řekl jsem.

Byl jsem zdrcen, těšil jsem se, že Petru zas uvidím, nebo že si spolu popíšeme a teď jsem měl čirou hrůzu z toho hajzla. Nikdy mi do huby nedal, vždy jsem to tak nějak okecal, ale viděl jsem, jak mlátí jiné a věru, nechtěl bych to od něj schytat. O hodině zemáku cítím, jak mi zavibroval mobil. Nenápadně to čeknu a vidím, že zpráva je od Petry. Nemohl jsem se dočkat, až skončí hodina a přečtu si jí. O přestávce jsem tedy letěl na záchod, zavřel se do kabinky a pro jistotu si i stáhl kalhoty a začal tlačit. To proto, kdyby přišli nějací „dobráci“ ze třídy a zajímalo by je, proč jsem zavřený v kabince a tūkám do mobilu. Kadil jsem a četl zprávu od Petry:

AHOJ RISO, KDY SI DAME TO VINKO HMM? P.

Šel bych okamžitě, ale měl jsem přeci jen strach z toho krypla, tak jsem přemýšlel, co napsat, abych z toho neměl do držky. Nakonec jsem ze sebe vytlačil:

AHOJ PETRO, RAD BYCH, ALE BOHUZEL MUSIM FURT DOMA POMAHAAT. RICH.

Nebyl jsem vůbec nadšený, že ji musím takhle odpálkovat a lhát, ale co jsem měl dělat? Báł jsem se toho blba, že by mně vážně mohl dát do huby. Myslel jsem, že je to tím vyřízeno, ale Petra napsala:

RISO, STALO SE NECO?

To mě zamrzelo, ona za to přeci nemohla, a tak jsem napsal:

MUSEL BYCH TI TO RICT OSOBNE.

Nemohl jsem riskovat, že by to náhodou četl její syn.

DOBRE A KDY?

Zvonilo a tak jsem uháněl do třídy. Po vyučování, dál od spolužáků, jsem napsal:

CHCI TE MOC VIDET, ALE MICHAL BY ZURIL.

Ona na to:

MICHAL? ASI TUSIM. JSEM CELY VIKEND SAMA. STAV SE, ON TO VEDET NEBUDE.

Hned se mi vrátila barva do tváře a radost do srdce. Zase ji uvidím a vypadá to, že na to, aby o tom Michal věděl, má stejný názor.

Přišel jsem k ní kolem páté. Před chvílí vylezla ze sprchy. Měla župan, mokré vlasy a byla úžasná. Tak hezky se usmívala. Vyndal

jsem bílé vychlazené víno a požádal o skleničky. Také jsem donesl drahý sýr, prostě jsem chtěl udělat dojem. Řekl jsem jí, co se stalo ve škole, jak jsem to od Michala schytl a že jsem rád, že mě neseřezal. Omluvila se mi za něj, že jí to moc mrzí.

„Prosím Tě, on moc žárlí. Představ si, že se

se mnou chtěl koupat ještě v šestnácti! Jenže když jsme se tak jednou koupali v pění, a to mu bylo tak čtrnáct, tak mi najednou povídá, zda by mi mohl umýt prsa! Já mu na to řekla, že prsa si zvládnou umýt sama, ale že záda by mi umýt mohl. On vstal a normálně mu stál. Já mu povídám, že mu stojí a on na to, že to je z té teplý vody a zda bych mu ho mohla umýt. Že když byl menší, tak jsem mu ho vždycky přetáhla a umyla. Já mu říkám, že na to už je velkej dost a vylezla jsem z vany. On chtěl taky, ale já viděla, že je úplně nadržžený, tak mu říkám, zůstaň ve vaně a uvolni se. A umyj ji pak po sobě. No a to se mnou do teď spí v jedný posteli! Když byl malej, tak se v pokoji bál a dlouho se pomočoval, proto jsem si ho vždy brala k sobě, ale on je u mě pořád, a to už je mu šestnáct! Moc si mě nárokuje. Víš, co? Nesmíme mu to říkat. Jsi pro mě moc důležitěj kamarád a přítel a on by vyváděl a ještě by Tě zbil.“

„Souhlas, Petro.“

Tak jsme měli svoje tajemství. Tajně jsme se scházeli a nikdo o tom nevěděl. Mezi mnou a Petrou vznikalo krásné přátelství. Hodiny a hodiny jsme si báječně povídali a usrkávali vínko. A fascinovala mě! Byla krásná, ukrutně sexy a nenuceně svůdná. Často mi otevřela jen ve spodním prádle nebo mi předváděla nové a chtěla vědět, zda se mi líbí. Nahou jsem jí ještě nikdy neviděl. Vzrušovala mě ale tak, že jsem si ho po každé návštěvě u ní honil a představoval si, jak jí dělám nejrůznější věci. Hlavně, jak jí lížu.

Byla asi už trochu unavená a zklamaná z mužů, kteří ji většinou naslibovali hory doly jen proto, aby se jí dostali do kalhotek. Užít si a vypadnout. Tak už to chodí, ale v té době jsem to chápal jako velkou špatnost. Takovou krásnou ženu bych zbožňoval nade vše, neustále se s ní miloval, mazlil a snesl ji modré z nebe. Život bych za ní položil! Dnes už vím, že to bylo motivované silou chťiče. Když je člověk nadržžený chce, ano chce, tu ženu se vším všudy a napořád, ale když pak „penis zvadne“ tak kouká, jak by zmizel. Myslím, že právě proto jsem jí byl sympatický. Nebyl jsem ještě zkaženým děvkařem, který potřebuje stále nové řezivo. Možná si do mě promítla nějakou představu o ideálním muži. Hltal jsem každé její slovo, protože jsem z ní byl fakt hotovej a myslím, že právě to jí velmi těšilo. Možná si chtěla jen bezvadně pokecat, ale bylo nám spolu tak hezky, že vznikalo něco víc. Řekla mi, že jsem moc báječný kluk a že je to pro ni osvěžení a pohoda. Krásně jsme se bavili o všem možném. Nechápal jsem, jak mohla tak super ženská vychovat takového krypla. Ale je fakt, že na výchovu byla víceméně sama a otce viděl její synáček jen jeden víkend v měsíci. Jak známo, děti vyrůstající bez otce jsou prostě víc rozjívěny a neukázněny. Obecně to tak platí, i když jsou i výjimky. Jenže ten její Michal rozhodně výjimka nebyl.

„Mám tu něco tvrdšího. Dáme si panáčka?“

Řekla a z baru vytáhla flašku Absintu. Také tu mám něco tvrdšího, napadlo mě.

„Nebo vlastně, chodíš ještě do školy, tak nevím, zda Ti vůbec mohu něco takového nabídnout.“

„Ale to víš, že jo! Tvrdým alkoholem určitě nepohrdnu, toho není nikdy dost :-). Petro, musím říct, že ti to tak moc sluší. Jsi tak krásná, ty jo.“

„Ale Richarde, budu se snad i červenat. Jsi roztomilej a tak zvláštně upřímnej. Tak si spolu dáme jednoho, jo?“

Tak jsme si ťukli a koplí to do sebe.

„Fuj, to je to dobrý,“ řekla Petra.

A následoval další panák. No a pak tři čtvrtě flašky. Poslední, co si pamatuji je, jak jsem s ní tancoval ploužáky a hladil jí záda a snad jsem jí dal i pusu, ale pak se mi zatočila hlava a upadl jsem. To bylo vše. Ráno jsem se vzbudil vedle ní v posteli. Moc mě bolela hlava a nebylo mi moc dobře. Ona se také probudila. I přes to, jak mi bylo zle, jsem se vzrušil. Měla jen noční košilkou a neměla podprsenku. Postavil se mi.

„Jak Ti je?“

„Zle. Bolí mě palice.“

Přinesla mi něco na kocovinu, dala mi to vypít, na čelo mi dala ručník a hladila mě po tváři. Jak byla tak nade mnou, zeptala se:

„Pamatuješ si, co jsi mi večer při tanci říkal?“

„Nevím, Petro, mám vokno,“ řekl jsem upřímně.

„Dobře,“ usmála se.

Díval jsem se na její tvář, cítil, jak voní a cítil její teplo. Chtěl jsem jí tak ukrutně vojet.

„Co jsem říkal?“

„No, to ani nechtěj slyšet.“

„Snad jsem neřekl něco netaktního?“

„No, sváděl jsi mě, a kdybych Ti měla říct, jaký věty jsi používal, tak se snad budu červenat.“